

Ty děti nejsou v pohodě.

KLAUN V KUKUŘIČNÉM POLI

ADAM CESARE

„AUTOR, KTERÝ VÍ, JAK NÁS PORADNĚ VYSTRÁŠIT.“

— CLIVE BARKER

KLAUN
V KUKUŘIČNÉM
POLI

Copyright © 2020 Temple Hill Publishing LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdeněk Gazur, 2022

Cover © Matt Ryan Tobin, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2601-1 (pdf)

Adam Cesare

KLAUN
V KUKUŘIČNÉM
POLI

FØBØS

Věnováno Jen

Prolog

„VIDÍTE MĚ?“ ZAVOLAL Z dálky Cole. Stál bosý na jižním břehu nádrže, čelem k vodě. Zdálo se, že přemýšlí, ale Janet věděla své. Zamračený výraz v jeho tváři působila urputná snaha udržet zatažené břicho.

„Mám tě,“ vykřikla Victoria, když svého bratra konečně dostala na displej. Pracovala s jeho telefonem, což jí činilo trochu obtíže.

„Jak se na tomhle mobilu přibližuje?“ ptala se, zatímco se pomalu šourala k okraji vody. Snažila se plně soustředit na Colea a nedívat se pod nohy. Janet si nemohla nevšimnout, jak se Victoria s dokonalým záběrem namáhá – že přitom mírně vyplazuje jazyk.

„Až začneš streamovat, musíš točit na výšku,“ poznamenala Janet. Svá slova myslela jako zdvořilou radu, ale jakmile jí vyšla z úst, uvědomila si, že zněla jako obyčejné rýpnutí. Dívka nechtěla nikoho popichovat, ale nemohla si pomoci. Právě kvůli jejímu tónu ji lidé měli za takovou mrchu. A taky proto, že vlastně opravdu byla mrcha. Proč ne? Vyvádět lidi z míry byl její koníček.

„Já, ehm...“ Victoria se zarazila, zvedla telefon a podívala se na Janet, jako by se v duchu ptala, jestli ho drží správně.

„To je fuk,“ zařval Cole, vydechl a povolil břišní svaly.

Cole byl neuvěřitelně sexy. Fakt. Podle Janet vypadal nejlépe, když se o to ani moc nesnažil.

„Nech to radši na Janet, jo?“ křikl Cole otráveně.

Janet se opatrně přiblížila ke kraji nádrže, aby se připojila ke Coleově sestře. Jakmile jí Victoria podala telefon, Janet upravila zaostření a kompozici. Victoria, malá a nezkušená, nemohla za svou neschopnost. Kolik jí bylo? Dvanáct, třináct? Jak staří jsou osmáci? Vlastně na tom nesešlo. Victoria Hillová byla zkrátka naivní. Janet se naučila pořizovat sexy selfíčka dřív, než Victoria dospěla do věku, aby si dokázala zapamatovat vlastní PIN kód k telefonu.

Na znamení pak Cole udělal salto vzad – tedy spíš půl salta – a se šplouchnutím se ponořil do vody.

Janet za sebou uslyšela hlasité otevírání láhví a plechovek. Matt tedy vydal signál, že párty může začít, neboť nehrozí žádné nebezpečí. Úkolem Matta Trenta totiž bylo zjistit, kdy chlapi z ostrahy půjdou na obchůzku kolem nádrže. Zřejmě je viděl, jak se vracejí do budky na konci příjezdové cesty. To znamenalo, že celá parta má asi hodinu, než se bude muset spakovat. Spoustu času, aby se ti, kdo moc nevydrží, stihli opít.

Za Janet se najednou ozval známý hlas.

„Z cesty!“ vykřikla Ginger Wagnerová.

Ginger nebylo dívčino pravé jméno; jmenovala se Annabeth. Avšak v sedmé třídě se pokusila odbarvit, což se jí ovšem šeredně nepovedlo. Její vlasy nedostaly kýžený blond odstín, nýbrž tak nějak šaškovsky červený. Aby si zachovala aspoň trochu důstojnosti, začala Annabeth tvrdit, že se jí odstín vlastně líbí, a červené vlasy si nechala. Od té doby jí nikdo neřekl jinak než Ginger.

Janet zapomněla na Coleův telefon v ruce, otočila se a jen sledovala, jak se k ní řítí Ginger na skateboardu. „Dávej pozor, ty krávo!“ zařvala, když kolem ní dívka projížděla. Ginger jí na oplátku

ukázala prostředníček a posměšný úšklebek. Janet se zakřenila a pozorovala, jak kolečka skateboardu hlasitě drnčí na starém, drolicím se betonu. „Jedeme naživo, Ginger! Udělej něco!“ zavolala Janet a kamerou v mobilu zabrala kamarádku. Ginger přeskočila prknem přes bezmála půl metru vysoký betonový okraj, který měl sloužit jako bezpečnostní bariéra. Pak z výšky deseti metrů šplouchla do nádrže, následovaná skateboardem. Pro živé vysílání k nezaplacení. Až se Janet vrátí domů, musí prvních pár vteřin videa nahodit na boomerang a taky se zmínit na twitteru.

Spolužáci se natlačili k okraji nádrže a pozorovali vodní hladinu. Zatímco čekali, až se Ginger vynoří, zdálo se, jako by se všechno zastavilo. Nikdo si neotevřel pití, nikdo nepromluvil, nikdo se nezasmál.

Dole na břehu se ke Coleovi, dosud stojícímu těsně u vody, připojil Matt. V košili člena ochranky a v plavkách vypadal dost nepatřičně. V ruce držel telefon – velký Samsung Galaxy, který zdědil po mámě. Janet se otrásla. Ne že by byla tak zazobaná jako Cole, ale aspoň nemusela žít v neustálém strachu, že se jí telefon přehřeje a vybuchne v ruce.

Všichni stále čekali, až se Ginger vynoří z vody. Dech zadržovala už pěkně dlouho...

„Jestli se utopí, její tělo si zabírám já,“ zařval Matt nahoru. Janet si ani nebyla jistá, co tím myslel, ale ať už cokoliv, bylo to jako obvykle nechutné. I když je sem k nádrži pustil právě on, stejně byl Matt kretén – a dívka věděla, že tento názor nesdílí sama.

Janet dýchala zhluboka, až to sama začala pociťovat na plicích, když vtom Ginger prorazila hlavou vodní hladinu a s horním dílem bikin v ruce zamávala ostatním. „To byla ale rychlost! No tak, pojdte taky! Voda je krásně teplá,“ volala.

Nikdo přemlouvát nepotřeboval. Hranice slušnosti se prolomily a všichni se vrhli k vodě. Někteří slezli ke břehu, jiní zvolili přímější cestu, totiž skokem do vody po vzoru Ginger. *Do háje, co je to za lidi?* Většinou šlo o třetáky; ve svém ročníku znala Janet úplně všechny. I pár dalších tváří jí připadalo povědomých, ale na jména si vzpomenout nedokázala. Někteří chodili do čtvrtáku, ale byli celkem bezvýrazní. Janet poznávala i několik starších lidí, maturitu už měli za sebou, ale z toho či onoho důvodu nešli na vysokou.

Tihle zastydlí pubertáci sice v Janet vyvolávali trochu nervozity, na druhou stranu byli zdrojem piva. Problém však představovali jiní. *Jsou tu i lidi z nižších ročníků.* Janet při pohledu na mladé tvářičky pocítila rozhořčení: příliš snadno je šlo poznat podle toho, jak popíjeli pivo. Však později dostanou pořádně za vyučenou. Možná Tuckera navede, aby je opil, odlákal je na Tillersonovo pole a pak jim ujel. U Tillersonových skončil nějaký opilý prvák snad každý rok – vždycky jim pak zaklepal na dveře s prosíkem, že potřebuje zavolat mámě, aby pro něj přijela. Mobilní signál k Tillersonovým nedosáhl, a tak nešťastníkům nezbývalo nic jiného. Proč tam tedy nenalákat rovnou celou hromadu nováčků?

Janet ale neštvali jenom tihle vetřelci z prváku. Ne že by tomu příkládala velkou váhu, ale vadilo jí, že sem všechny pozval někdo z party. Přitom dnes to měl být *jejich* večer, jenom v šesti – nebo v sedmi, pokud by mezi ně počítala i Victorii (ale Janet ji nepočítala).

Výlet k nádrži měl patřit *jenom* jim.

„Dělej, naval to sem,“ křikla Janet na vyděšeně vyhlízejícího prváka a sebrala mu z ruky pivo. „Blbečku, před kamerou nemůžeme chlastat.“ Zbytek piva vypila a prázdnou plechovku hodila

za sebe. Hoch se na ni jen díval a ve tváři se mu zračilo cosi jako obdiv, možná i poblouznění. Janet do něj strčila: „A teď jdi do prdele.“

„Hej, Janet,“ zavolal Cole. Stál právě v polovině schodů. „Jsi připravená na další salto vzad?“ zeptal se a rukou naznačil, ať začne natáčet.

No jo, pořád měla jeho telefon! Ani si nevybavovala, jestli živý přenos ukončila. To nebylo dobré. Stiskla tlačítko, aby se znovu připojila. Po chvíli se na displeji objevilo pětivteřinové odpočítávání.

„Pozor tam dole!“ zařval Tucker Lee a vběhl do záběru se zapálenou petardou v ruce.

„Co to má kurva...,“ spustila Janet, ale když Cole zvedl ruku, zarazila se. Přerušila přenos dřív, než vůbec začal.

„Co děláš?“ sykl Cole nahoru a co nejrychleji vyrazil za nimi na vyhlídku nad nádrží; bral schody po dvou.

„Ve skutečnosti jsem to hodit *nechtěl*,“ pronesl Tucker. Vůbec nevypadal znepokojeně, že roznětka stále hoří. Bylo to dlouhé a pomalé prskání; tyhle věci se dají jen těžko uhasit. Janet kdysi viděla, jak Tucker stejnou petardu hodil do kbelíku s vodou, ale ona stejně vybuchla. Nešlo o žádnou obyčejnou rachejtli; byla tu řeč o petardě M-80, silné jako dynamit.

„Dělej, uhas ji,“ přikázal Cole Tuckerovi.

„No tak, kámo,“ zakňučel Tucker, zatímco roznětka dál vydávala otravný zvuk. *Prrssssskkkk*.

„Teď hned,“ trval na svém Cole, a aby dodal slovům vážnosti, stoupl si přímo před Tuckera a podíval se mu zblízka do očí. Aspoň tedy tak zblízka, jak to šlo, protože byl o dobrých třicet čísel nižší než Tucker.

Tucker neochotně zabručel a bez mrknutí oka udusil hořící konec roznětky v prstech, byť ho to muselo pálit. „Šest kusů mě stojí deset babek,“ postěžoval si.

„Na, tady máš,“ řekl Cole a vytáhl z chladicího boxu pivo. „Jsme si kvit?“

„Krémový ale? Jako vážně?“

„Polib si,“ Cole se rozesmál. „Prostě ho vypij.“

Napětí konečně povolilo, a tak Cole kývl na Janet, ať znovu spustí živé vysílání.

„Ahoj kluci a holky!“ pronesl Cole do záběru. Mluvil tím svým youtuberským hláskem, při němž se Janet nikdy nedokázala ubránit potutelnému úsměvu. Takový tuňťa. Cole nebyl vysoký ani neměl široká ramena. Byl podsaditý, ale zároveň hubený. Perfektně stavěný. Uměl házet míčem, což bylo z manuálních činností asi tak všechno. Janet si nedokázala představit, že by se lopotil někde na poli nebo u výrobního pásu v Baypenu, ale na tom stejně nezáleželo. Jako zbohatlický synáček nebyl předurčen k *opravdové* práci.

„Hlásíme se vám živě z jednoho utajeného místa,“ pokračoval.

Janet nedokázala pochopit, k čemu tolik tajností. Každý bez tak věděl, že jsou u nádrže v Kettle Springs.

„Ty jsi ale hvězda!“ zařval kdosi ze vzdáleného konce nádrže, načež skočil neohrabané salto z jednoho ze dvou sloupů lemujících tamní vodopád. Klukům obvykle trvalo pár drinků, než sebrali odvalu a začali se na pilíře drápat po řasami pokrytých bočních stěnách. Dneska se ale zdálo, že lidi měli opravdu chuť pařit.

Janet zachytila salto na pozadí padající vody, ale zaostřeno měla stále na Colea. Tohle byla jeho chvíle a ona věděla, že nesmí nic vynechat.

„Jak vidíte,“ pokračoval Cole, pootočil se a naznačil Janet, ať udělá totéž, aby do záběru dostala i ochoz za ním, „letní počasí pokračuje a naše parta se baví jediným způsobem, jaký zná.“

Zastavil se u Ronnie. Dívka se k němu naklonila a položila mu ruku na holé břicho, těsně nad lem plavek. Ronnie Queenová rozhodně nebyla stydlivá. A kde vůbec vzala ty bikiny? Ať už přes internet, nebo v obchodáku na silnici číslo 70, Janet a Ronnie obvykle nakupovaly společně. Janet nemohla uvěřit, že by si Ronnie oblékla něco tak úsporného, aniž by jí poslala fotku. Vždycky si navzájem komentovaly oblečení. Vždycky si ho navzájem schvalovaly. Nejspíš v tom byl záměr: že si Ronnie pořídila a oblékla tyhle plavky, byla úmyslná provokace.

Janet viděla Ronnie na očích, že dosáhla svého: Cole po ní pokukoval. Ne nějakým zvrhlým způsobem, takový on nebyl, ale lehce se červenal a leskly se mu oči.

„Sluší ti to, Ronnie,“ poznamenal Cole.

„Teda, děkuju, Cole,“ opáčila Ronnie. Pak mu ruku položila na předloktí, ovšem ne ve snaze udržet rovnováhu, čistě z flirtu.

Sni dál, Ronnie. Ten je mimo tvou ligu. Ani já s ním nemohu být.

Ronnie vypadala nervózně, a taky měla důvod. Živý přenos trval teprve půldruhou minutu, ale Janet věděla, že jen bikiny pozornost lidí nezajistí... diváci pomalu, ale jistě ubývali. Začínala být trochu nuda.

„Opravdu vypadáš dobře, Ronnie,“ pokračoval Cole, zatímco se usmíval do kamery. Byl profík: zdálo se, že má přirozený talent k tomu, aby se v jejich videu něco stalo, a to rychle. „Ale taky ti musím říct, že... vypadáš trochu... suše.“ Hvizdl mezi zuby. Na scéně se objevil Tucker, čapl Ronnie za rameno a přehodil ji přes okraj nádrže. Gesto téměř postrádalo teatrálnost, žádná gradace

děje – přesto se tahle taškařice opravdu vydařila. I na malém displeji mobilního telefonu bylo znát, že Ronnie tenhle vtípek nečekala. Kdyby se na něm s kluky předem domluvila, rozhodně by si nevzala *takové* plavky.

„Díky, Tucku,“ poznamenal Cole a poplácal Tuckera po rameni. Ten se vzápětí vrátil zpátky k popíjejícím kamarádům.

Cole se podíval mimo kameru: „Tak co, Janet, kolik bodů na škále od jedné do deseti dáme Ronnie za tenhle ponor?“

No vida. Janet dostala svolení být zlomyslná, což jí vždycky šlo náramně dobře. A po Ronniině zoufalé snaze upoutat Coleovu pozornost, ačkoliv dobře věděla, že o Colea má už léta neskrývaný zájem právě Janet, se dívka rozhodla své škodolibosti popustit uzdu.

„Co ty rozkročené nohy? A roztřesená stehna? Já dávám čtyři a půl bodu,“ prohlásila Janet spokojeně a začala konečně vstřebávat atmosféru.

„Kdepak, já dávám plných deset. I když tak trochu připomínala hadrovou panenku,“ přerušil ji Matt s telefonem v ruce – taky streamoval. Bavil se natolik dobře, že už si stihl svléknout firemní košili. Člověk nemusel být detektiv, aby mu došlo, kdo sem všechna děcka pustil.

To s tím streamováním myslel vážně? Takhle rozdělovat jejich diváky na dva tábory? A kdo by se asi tak díval na Mattův stream, když si lidi mohli pustit Coleův přenos? Janet se zamračila.

„Lidi začínají komentovat,“ oznámila a začala číst příspěvky od diváků. „Nějaká Dee tady píše, že i ty už začínáš vypadat dost suše, Cole.“

Cole se usmál, rozpačitě se zachechtal a koketně začal konverzovat s objektivem. Janet se však nedokázala soustředit na to, co říká.

Victoria Hillová si nevzala plavky. Proč by to taky dělala? Coleova sestra se v nádrži nikdy nekoupala. Janet si ale všimla, že teď se Victoria svlékla. Jen ve spodním prádle balancovala na hraně svahu při východní straně rezervoáru a pomalu mířila k betonovým sloupům. Po okrajích nádrže obvykle nikdo nechodil. Pokud se člověk chtěl dostat na druhou stranu, musel to vzít oklikou, ne se promenádovat po úzkém betonovém pásu.

S poloprázdnou láhví jahodové vodky v ruce se Victoria kymácela, jako by celý obsah vypila sama. Při pohledu na ni se Janet dnes večer už podruhé zatajil dech.

Coleova sestra se však bez úhony dostala na druhou stranu. Zvládla to, aniž by uklouzla nebo si odřela kolena a lokty. Přesto ji Janet sledovala dál, protože tohle – ať už to bylo *cokoliv* – ještě nebylo u konce. Poté, co si Victoria pořádně přihnula a odhodila láhev, přešla po špičkách k žebříku vedoucímu na první betonový sloup.

Jenže tady nebyl žádný plavecký bazén a betonový sloup nebyl skokanský můstek. Jak Victoria šplhala nahoru, Janet si Coleovy poněkud prostoduché mladší sestřičky začínala vážit. Tohle nebylo snadné.

Aniž by to snad měla v plánu, Victoria Hillová na sebe strhávala pozornost. Janet se vykašlala na Coleův pokračující monolog do kamery a objektivem telefonu zaostřila na Victorii.

„Zabíráš mě?“ zeptal se Cole, když si konečně uvědomil, že si jej nikdo nevšímá.

„Koukej,“ řekla Janet a ukázala směrem ke Coleově sestře.

Victoria se dostala na vrchol betonového sloupu a pak natáhla obě ruce nahoru. Buď se snažila udržet rovnováhu, nebo rozproudit večírek – těžko říct.

„Do toho! Tvůj brácha nás už nudí,“ zvolal Tucker s rukou kolem ramen jakéhosi prváka, který mu nosil pití.

„Skoč!“ houkla Ronnie odkudsi z hloubi vody pod nimi.

„Jo, skákej!“ přidal se Matt – zjevně zapomněl, že je placený za to, aby dbal na jejich bezpečnost.

„Do toho! Dělej!“ skandovali najednou všichni. Janet měla Victorii v perfektním záběru. Byl dostatečně zrnitý a vzdálený, aby působil autenticky a improvizovaně – *působil* tak, protože opravdu *byl* autentický a improvizovaný.

Na co Victoria čekala? Tohle byla její chvíle. Klidně mohla něco říct a zajistit si přízeň spolužáků na příští léta. Stát se oblíbenou.

Janet zůstala v naprostém úžasu. Ona na společenském žebříčku stoupala postupně, ale Victoria to zvládne během jedné jediné noci.

Pak Victoria konečně skočila.

Později Janet tvrdila, že zprvu nevypadalo nijak zle, když se Victoria při dopadu praštila do zátylku. Jenže opak byl pravdou. Všimla si drobného cuknutí ve Victoriině obličejí; když se její zátylek ocitl u okraje betonového sloupu, tvář se náhle posunula o centimetr doleva.

Janet byla možná jediným člověkem u nádrže, který dokázal přesně určit okamžik, kdy se zamýšlený skok do vody změnil v hrozivý pád.

Hlasitější než plesknutí Victoriiných zad o vodní plochu byla snad jen reakce těch, kteří tomu celému přihlíželi. Všichni museli tušit, že se stalo něco zlého, nikdo se však ani nepohnul. Nikoho nenapadlo cokoli udělat. Proč by taky měli? Před Victorií Hillovou takhle skočily miliardy jiných. Jasně, občas si někdo ohnul pár nehtů na noze nebo si poranil nos, ale kromě drobných úrazů se tady nikdy nic *zlého* nepříhodilo. Proč by mělo teď?

A tak všichni čekali, stejně jako čekali na Ginger. Vlastně netrvalo ani zdaleka tak dlouho, než se Victoria vynořila z vody. Tváří dolů. A s nataženýma rukama.

Janet upustila Coleův telefon na zem. Přístroj dál snímal oblohu, dokud se mu o dvě hodiny později nevybila baterie. V živém přenosu byly slyšet hlasy a křik. Ale nebylo vidět, jak se Cole vrhl do vody. Nebylo vidět, jak vytáhl svoji sestru na břeh. Nebylo vidět, že Victoria vlastně vypadala úplně normálně. Jako by spala, dokud ji Cole nezvedl a nespátril jemný pramínek krve na zátylku, jak jí proudí mokkými vlasy. Ani nebylo vidět, co později konstatoval koroner: že hrana betonového sloupu prorazila dívce zadní část lebky.

A protože Cole a jeho kamarádi stáli přímo na místě, nemohli vědět, co lidi sledující přímý přenos ihned začali psát do komentářů:

DO PRDELE, ta holka je mrtvá!

1

O ROK POZDĚJI

„Počkejte! Stůjte!“

Stěhovací vůz zaúpěl a zasténal, než se pozvolna rozjel po asfaltové cestě.

„Nemůžete takhle zmizet!“

Quinn Maybrooková bezmocně sledovala, jak se její otec vrhl k boku nákladáku, vyskočil na stupátko a snažil se udržet rovnováhu. Šlachovitýma rukama se chytil bočního zrcátka a vyhoupl se k řidiči s prosbou, aby neodjížděl.

Situace skoro připomínala napínavou scénu z nějakého akčního filmu..., až na to, že nákladák se sotva šinul. Řidič zabrzdil a stáhl okénko: „Podívejte se, doktore Maybrooku, zaplatil jste za naložení a dopravu, ale vynosit si věci dovnitř už musíte sami. Jeli jsme sem celou noc, zpátky do Filadelfie nám to zabere celý den. A hned ráno máme další kšeft...“

„Ale já...“

„Je mi líto, ale už fakt musíme jet,“ odsekl muž a začal zavírat okénko. Doktor Maybrook však zasunul prsty do mezírky a vši silou se o okno zapřel.

Muž za volantem na něj vrhl pohled, který říkal: *Jestli okno vytáhnu až nahoru, přijdeš o konečky prstů. Ale nenuť mě k tomu, protože by to znamenalo pěkný průšvih pro všechny zúčastněné.*

Doktor Maybrook se vzdal.

„A ne abyste o nás něco psal na internet!“ křikl řidič, než šlápl na plyn.

Doktor Maybrook se klopýtavě vrátil k místu, kde zůstala jeho dcera Quinn, aby společně sledovali, jak nákladák vyráží z ulice. Nezbyvalo než si povzdechnout.

Glenn Maybrook si oprášil oblečení a upravil brýle.

„No, vypadá to, že jsme tady,“ poznamenal po chvíli. Quinn neuniklo, že se táta snaží nevybuchnout vzteky. Pak začal mručivě opakovat: „Jsme tady, jsme tady...“

„Ale tati. Vždyť se zas tolik nestalo. Stejně nemáme moc věcí,“ snažila se jej Quinn povzbudit. Stěhování však bylo těžší, než oba čekali. A teď potřebovali nábytek dostat dovnitř.

Být tu máma, situace by jí připadala k popukání. Kdyby ale ještě žila, v žádném případě by neopustili Filadelfii a neodstěhovali se do Kettle Springs v Missouri.

Jenže máma tu nebyla, a tak se přestěhovali.

Quinn stála uprostřed ulice a dívala se k obzoru, jako by snad někde v dálce mohla zahlédnout filadelfské mrakodrapy. Když jí otec řekl, kam se stěhují, Quinn si všechno rychle vygooglila. Získala pocit, že tohle městečko bude jedno velké kukuřičné pole. Že bude tiché, ospalé a nudné. Což vlastně nebylo fér, protože už teď viděla, že tu je toho víc, než co se dočetla na internetu. Dobrá tedy – možná se snažila tohle místo vnímat jako jakousi roční zastávku mezi přítomností a budoucností. Bylo by tedy fajn, kdyby se ten rok dal aspoň trochu snést.

Jejich nový dům se nacházel asi pět minut autem od centra. Hlavní třída byla nejen hlavní silnicí, ale i jedinou cestou z Kettle Springs, což vyvolávalo dojem, že tohle městečko je pouze dlouhou slepou ulicí. Cestou přes centrum si Quinn všimla bistra ve stylu padesátých let a knihkupectví, které bylo nejspíš plně brožované červené knihovny a detektivek z druhé ruky, v nichž vyšetřovatelé doma chovají kočky. Nebo *sami jsou* kočkami. Nic pro ni.

Na druhou stranu ve městě stálo taky kino a ne jeden, ale rovnou dva bazary, byť jeden z nich zavřený. Ve Filadelfii by takové kino a bazar lákaly davy hipsterů, avšak tady nejspíš šlo o výdobytěk civilizace. Quinn se těšila, až je navštíví.

Jejich ulici Marshall Lane lemovaly z každé strany čtyři domy s určitými náznaky života. Před dvěma z nich parkovaly zelené traktory. Nebo snad sekačky na trávu? Quinn si nebyla jistá, čím se liší traktor od sekačky. Ale časem to určitě pozná. A nejen to. Stěhování do Kettle Springs bude... *poučná* zkušenost.

Otočila se k obrubníku a jejich světským statkům. V ranním světle ji nejvíc zarazilo, jak malou část dvorku věci zabírají. Mimo krabic, z nichž většina obsahovala vybavení pro tátovu ordinaci, je tvořilo kožené křeslo s našťápnutým plastovým kolečkem, dvě matrace různých velikostí, ale stejné značky, panenka, s níž si Quinn už léta nehrála a nemohla uvěřit, že si ji vůbec vzala s sebou, dvě bedny s tátovými starými deskami, ovšem bez gramofonu, televize zabalená v otrhané dece, hromada letitých lékařských časopisů, jež nejspíš skončí ve sklepě, takže si je už nikdy nikdo nepřečte, gauč, který na trávníku vypadal starší a ošklivější než v jejich bývalém bytě, opotřebovaný monitor k počítači a napůl ohnutý plakát – tvář Audrey Hepburnové na fotce už bude navždy pomačkaná.

A nad tou hromadou krámů se tyčil jejich *nový* dům.

Omítka popraskaná, okna oprýskaná, vchodové dveře zoufale potřebují důkladně zbrousit a natřít, omšelou střechu obrůstá mech. Quinn si při pohledu na střechu náhle uvědomila, že má v puse jako v polepšovně. Zuby si naposledy čistila před odjezdem, ale cesta byla dlouhá, se spoustou rychlého občerstvení na benzínkách. Dům dřív asi býval hezký – přední veranda i houpačka působily celkem okouzlejícím dojmem. Ale ten zbytek... peklo.

Nebyl čas zabývat se něčím, co nemohla změnit. Čekalo ji dost práce. Dostat krámy dovnitř zabere většinu dne a Quinn byla odhodlaná všechno zvládnout ještě dnes. A rychle. Stále bylo dost časné a dívka dosud nezpозorovala žádné sousedy, ale pokud chtěla minimalizovat potenciální ostudu, potřebovala haraburdí nastěhovat do domu dřív, než ji s tátou někdo uvidí.

Bože. Quinn byla naprosto vyčerpaná. Až všechno to harampádí vybalí, bude se muset vyspat. Zítřka ji čeká první školní den – vlastně její *druhý* první školní den. Potřebovala být odpočatá.

Táta si všiml dceřina výrazu a rozhodil rukama. Ukázal na věci a zatvářil se, jako by se měl každou chvíli rozbřechet.

„Neboj. Moc času nám to nezabere,“ řekla Quinn a sehnula se, aby vyprostila nohu gauče zabořenou do zvlhlé trávy. „No tak. Sama to nezvládnou.“

Napočítali do tří a pak každý nadzdvihl jednu stranu gauče. Quinn si musela kýchnout, kolik rozvířili prachu. Měli gauč nechat ve Filadelfii a radši si koupit novou pohovku – s přihrádkou na nápoje, s USB porty a s vyhříváním sezením. Výměna nábytku by bývala *další* příležitostí pro nový začátek, což ovšem otec ignoroval. Ano, možná že pořízení nových věcí by představovalo pouhou rozmařilost, ale otec byl přece lékař a životní náklady

tady jsou prý neuvěřitelně nízké. A i pokud ne, raději by měsíc jedla rýži s fazolemi než se trápit se zatuchlými pozůstatky minulého života.

Gauc byl citit po mámě. Sakra, teď se pro změnu chtělo brečet *Quinn*.

Když zvedla oči od polštářů, všimla si, že ji otec pozoruje.

„Jsi úžasná, víš, holčičko moje?“

Glenn Maybrook působil možná někdy bezradně, ale svou laskavostí dceru obvykle dokázal přimět, aby bolest vytěsnila.

„Jo, jo, vím, jsem skála, vítr pod tvými křídly. Zahni se svým koncem gauče, jo? Já půjdu nahoru po schodech pozpátku,“ řekla.

„Ne, ne, pozpátku půjdu já.“ Galantní gesto – dobrovolně si vybrat obtížnější roli. Možná je ani nechtěl udělat, jen si to namlouval. Doktor Glenn Maybrook měl slabé ruce, ochablé nohy a používal brýle na čtení.

Matka bývala sportovkyně; to ona *Quinn* nutila k pohybu. Dívka milovala volejbal, stejně jako máma. Měla dlouhé nohy a rychlost; možná nebyla nejvyšší dívkou v družstvu, ale uměla skákat, dokázala se tedy vyhoupnout až k hornímu okraji sítě. Zpráva, že se stěhuje do Kettle Springs, takže se letos budou muset obejít bez ní, trenéry zdrtila. Snažili se jí odjezd rozmluvit – jenže copak to byla její volba? Dokonce se nabídli, že si promluví s otcem.

Ale stěhování se odehrálo tak rychle, že ani neměla šanci jim říct ne. Táta dostal nabídku v pondělí a ještě v pátek ji přijal. Do týdne se sbalili a odjeli. Neptal se. Prostě *Quinn* jednoho dne po příchodu ze školy oznámil, že přestěhovat se přes půl země je zkrátka něco, co teď musí udělat. Jako by objednal jídlo s sebou, aniž by se jí zeptal, na co má vlastně chuť.

Doktor Maybrook obdržel opravdu výhodnou nabídku, skvělou příležitost: převzít ordinaci *a navíc* získat smlouvu na dům. Mohli začít znovu, stačilo otočit klíčem. „Quinn, prosím tě,“ obrátil se na dceru, když ho konečně napadlo se jí *zeptat*. „Opravdu potřebujeme začít znovu.“

A možná měl pravdu.

Pro Quinn to byl jediný důvod, proč opustit Filadelfii: začít znovu. A pokud ne začít znovu, tak aspoň najít místo, kde se za rok, než nastoupí na Pensylvánskou univerzitu nebo na nějakou jinou vysokou školu v okolí Filadelfie, dá trochu dohromady.

V Kettle Springs se mohla vyvarovat jakýchkoliv zbytečných dramát. Nikdo ji tady neznal jako dívku, jejíž matka se během loňského okresního přeboru ve volejbale zhroutila na tribuně a pak si pozvracela bradu.

Nikdo v Kettle Springs nevěděl, jak Samantha Maybrooková zemřela.

Quinn mohla začít znovu.

Přenesla s otcem pohovku přes práh a pak ji společně složili v obývacím pokoji, kde je pach zatuchlého potu a kočičí moči přiměl urychleně otevřít okna.

„Co to sakra je, tati?“ zeptala se Quinn.

„Poslední majitel měl asi rád kočky...“, opáčil táta, zatímco se škrábal na krku.

„A zřejmě nesnášel větrání,“ poznamenala Quinn.

Táta přešel na opačnou stranu místnosti, kde otevřel zbývající okna, aby do místnosti vnikl průvan.

Vždyť na tom nezáleží. Neotravuj ho s prkotinami.

Osvěžená čerstvějším, ačkoliv rozhodně ne *čerstvým* vzduchem se Quinn rozhlédla kolem sebe. Dříve bydleli v typickém

úzkém třípodlažním domě ve filadelfské čtvrti Fairmount. Domky byly charakteristické tím, že se v každém patře nacházela jen jedna malá místnost. Neuplynula snad jediná neděle, aby Quinn přes tenké zdi neslyšela, jak se za stěnou hádají jejich sousedé. Před domem měli Maybrookovi miniaturní plácek trávy, o němž máma ráda žertovala jako o své „zahradě“. Quinn nikdy v životě nebydlela v opravdovém rodinném domě, a přesto měla pocit, že uspořádání jejich nového domova na Marshall Lane instinktivně zná. Když se podíváte sem, uvidíte pracovnu. Nahoře najdete ložnici. Koupelna? Druhé dveře vpravo.

Tato familiárnost představovala alespoň nějakou útěchu.

Quinn přisunula pohovku k protější stěně. Budou potřebovat víc nábytku, novějšího nábytku, aby odvedli pozornost jak od velikosti pokoje, tak od bezútěšného pocitu zanedbanosti, který v člověku vyvolával.

A když už budou pořizovat nábytek, možná by si mohli koupit i letlampu a nějaký podpalovač, že.

„Dojdu pro další krabici a pak si prohlédnu svůj pokoj. Vždycky jsem chtěla bydlet v podkroví,“ oznámila Quinn.

Táta svrástil čelo; Quinn proto zvedla ruku dřív, než se otec začne omlouvat za věci, za něž se omlouvat nemusí.

„Ne, fakt. Mluvím vážně. Nahoře je ložnice se zkosenými stropy, že?“ rozpomínala se na fotky domu, které jí táta ukazoval. Dokonce ze sebe vymáčkla ještě jednu optimistickou větu: „Je to tady vlastně docela fajn. Rozhodně to má... charakter.“

„Jsem rád, že se ti tu líbí,“ navázal otec, zatímco se snažil otevřít poslední okno. Zdálo se, že uštěpačnost v jejím tónu neslyší. Rukou praštil do rámu, takže oprýskaný nátěr rozrušil natolik,

že se mu podařilo okno na pár centimetrů pootevřít. „Bude potřeba trošku na domě zapracovat, ale tak hrozné to tu není, ne?“

Quinn se usmála a přikývla. Stačí dost píle a lásky a člověk může zachránit cokoliv.

Tedy téměř cokoliv.

Dívka seběhla po schodech na dvorek a popadla nejbližší krabici s nápisem „Quinn“. V domě se sice nepohybovala tak intuitivně, jak si zprvu namlouvala, ale po chvíli se jí podařilo najít schody vedoucí do podkroví. Úzké, vratké a polámané.

Z tohoto domu se asi jen tak potají nevyplížím, pomyslela si Quinn.

Pustila se po schodech nahoru. Není tu žádné zábradlí, v noci si bude muset dávat dobrý pozor. Uprostřed ložnice položila krabici na neopracovanou dřevěnou podlahu a začala bilancovat.

Bzzz.

Zpráva od Tessy. Stálo v ní: *Odstěhovala se, ale není zapomenuta. Quinn bude navždy v našich srdcích.* Esemeska obsahovala i přílohu, ale telefonu Quinn trvalo věčnost, než se jí vůbec pokusil otevřít. Modré kolečko ukazující průběh stahování se vyplnilo jen ze čtvrtiny.

Zápach kočičiny v obýváku byl sice problém, ale táta by si měl hlavně pospíšet s vyřešením wifi.

Ze zdola se náhle ozvalo hlasité *BUM*. Quinn se vrhla ke schodišti.

„Tati! Nestalo se ti nic?“

„Ne, nic mi není!“ zavolal otec. Quinn si uvědomila, jak se jeho hlas až znepokojivě nese prázdným domem. „Budeme ale potřebovat novou zástěnu na dveře.“

Quinn si povzdechla a pak se zhluboka nadechla; srdce jí však pořád bušilo příliš rychle. Glenn Maybrook už se pustil do ničení

domu, ale aspoň se při tom dosud nezabil. Ještě není úplná sirota – tedy prozatím.

Slunce pomalu stoupalo výš a výš, a tak Quinn vytáhla žaluzie na okně s výhledem na Marshall Lane. Účinek se dostavil okamžitě: pokoj se začal rychle prohřívat.

Dívka se otočila pro krabici, kterou přinesla nahoru, a přitom se praštila hlavou do zkoseného stropu. *Debilní šikmé stropy*, zanadávala potichu, promnula si hlavu a zároveň jí došlo, že kdyby se chtěla dotknout severní nebo jižní stěny nové ložnice, bude se muset plazit po kolenou.

Na jedné straně místnosti se nacházel starý kovový rám postele a matrace, která vypadala jako z filmu Jih proti Severu. Pod oknem směřujícím na Marshall Lane byl ke zdi přisunutý jednoduchý psací stůl. Červený nádech dřeva dával tušit, že nejde o žádnou lacinou dřevotřísku.

Někdejší majitel domu býval městským lékařem. Glenn Maybrook převzal jeho ordinaci na Hlavní třídě. Quinn netušila, že táta koupil dům částečně zařízený, pokud se vůbec daly věci v podkroví nazývat nábytkem, a měla podezření, že o tom nevěděl ani on. No nevdá.

Matrace se dívka nehodlala ani dotknout, ale pár kusů nábytku jí trochu usnadní život. Žádné výlety do Ikey – i kdyby tady na Středozápadě nějaká Ikea vůbec *byla*. Aspoň ji nečekají dlouhé večery, kdy se bude snažit smontovat postelové rámy jen pomocí přibaleného imbusového klíče a návodu ve švédštině. Taky to ale znamená, že si nepochutná na zeleninových kuličkách s brusinkovou omáčkou.

Quinn zkontrolovala telefon. Příloha se konečně stáhla. Tessa poslala krátké video, v němž s kamarádkou Jace vyprazdňují

krabičky jablečného džusu do odpadkového koše v jídelně. Jednu krabičku vyprazdňovali i pro Quinn. Text na displeji parafrázoval píseň od Boyz II Men, cosi o „konci cesty“. Quinn se usmála a vzpomněla si, jak všechny tři společně jezdily autem po Fildelfii a zpívaly z plných plic.

Video si pustila ještě několikrát, až ucítila, jak jí vlhnou oči. Srdce ji nerozbolelo jen ze vzpomínek na projížďky po Jižní ulici, ale taky z toho, že v příštích týdnech bude takových zpráv dostávat čím dál méně.

Stálo to za houby, ale kamarádky se od sebe zákonitě musely odloučit. Tessu a Jace sice měla ráda, ale jejich vtípek jí připadal až příliš pravdivý: zanedlouho pro ně bude mrtvá.

V odpověď Quinn rychle napsala „lol“, což telefon automaticky upravil na smějící se a brečící smajlík zároveň. Ne. Nemohla celý den strávit esemeskováním se starými kamarádkami. Měla před sebou spoustu práce. Potřebovala se soustředit. Potřebovala začít znovu.

Odložila telefon na stůl a podívala se z okna.

Táta stál na trávníku před domem a mluvil s klukem zhruba v jejím věku, s krátkými, špinavě blondatými vlasy, oblečeným v džínách a kostkované košili, v níž vypadal jako dřevorubec. Z ramene mu visel batoh v khaki barvě, který podle všeho držel pohromadě převážně pomocí spínacích špendlíků.

Batoh. Jde do školy.

Do prdele! Táta se s ním seznámil jako první.

Chlapec natáhl ruku, otec jí potřásl a začal se smát... No, ať už se Glenn Maybrook smál čemukoliv, Quinn to moc nechápala.

Když pak táta vzápětí ukázal na krabici, Quinn zahlédla, jak se chlapcovy rty ptají: „Potřebujete pomoc?“ Otec však nad

nabídkou mávl rukou a pak řekl něco, co nejspíš znamenalo: „Neměj obavy, však my to s dcerou zvládneme.“

Glenn Maybrook se potočil a ukázal k oknu. Quinn upřela oči na nového spolužáka. Otec jí jako vždy připitoměle zamával a chlapec skromně kývl na pozdrav. Quinn jej neopětovala, jen ustoupila od okna a přála si, aby mohla úplně zmizet. Bez dechu, mimo zorné pole dvojice před domem, stála a počítala do třiceti. Teprve pak se odvážila vrátit k oknu; kluk se už nahoru nedíval. S batohem na zádech kráčel ulicí pryč.

O chvíli později zaslechla, jak otec zápasí s rozbitou dveřní zástěnou. „To byl náš soused!“ zavolal nahoru. „Neboj, ostudu jsem ti neudělal!“

„To laskavě posoudím sama,“ křikla Quinn z rohu prázdného pokoje.

Když přešla podkrovní místností, podlahová prkna zavržala. Zdálo se, že v tomhle domě vrže všechno. Tudíž se před tátou neschová. Žádné ponocování, chození po pokoji a děláni domácích úkolů až do svítání. Což bylo na houby, protože tak byla zvyklá.

Quinn přešla k oknu na opačném konci pokoje s výhledem do dvora a bezradně si povzdechla. Žádné žaluzie, žádné závěsy. Na této straně ale nebyli ani žádní sousedé, takže vlastně o nic nešlo.

Vzadu za domem viděla trávník, neposekaný a přerostlý, s místy odumřelou trávou. Taky tam stálo napajedlo pro ptáky, ovšem nakloněné pod takovým úhlem, že se v něm zřejmě moc opěření neosvěžovalo.

Výhled z okna však nezahrnoval jen trávník u domu.

Hned za pozemkem se rozkládalo kukuřičné pole. Hektary a hektary kukuřice. Což ovšem Quinn nijak zvlášť nepřekvapilo.